

че просто сам се удивлявам. По едно време даже реших да се самонараня. Не е ли смелост да се самонараниш? И щях да го направя, но работата се уреди и без това.

Друго. Аз съм ловец. Баща ми ми даде пушка в ръце, още като бях ученик в гимназията. Глиган съм убивал. Вълк съм срящал, но веднаж ми се удаде да срещна мечка. Уплаших се, господа, и забравих, че имам оръжие в ръцете си. А животното се изправи, като ме подуши, озъби се, изръмжа и ме заплю. Имаше право.

Изобщо при опасни случаи всякога ме е било страх. Само от няколко години напоследък взех да се чувствавам смел, и не чувствавам никакъв страх. Ида по агитация, например. Събере се тълпа. Гледаш — наежена опозиция, кърпави очи, устремени зверски на тебе. На пояса му нож. В джоба му стърчи дръжката на револвер. Но гледам и моите момчета. Същото цвете. И в тоя момент ме обладава нечувана смелост. Отварям уста и говоря. Страшни работи! Обсипвам противника с клевети, трупам обвинение след обвинение. Не щадя нищо, ни човешкото му достойнство, ни положението му, ни семейната му чест. И колкото повече говоря, повече се разпалям. Тълпата се наежва, чува се „вярнооо!“ . . . След това „долууу!“ Вдигат се тояги, захвучат камъни, а аз гледам и командувам: „Удряйте!“